ΚΙ01| ΗΡΩΔΗΣ – Η Ιθύνουσα Βούληση της Αισθησιακής Συνείδησης

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/κι01-ηρωδησ-η-ιθύνουσα-βούληση-της-αισθ/

Η πρώτη αποφλοίωση του θέματος την οποία παρουσιάσαμε παλαιότερα, αφορούσε την εσωτερική ερμηνεία του ρόλου που διεδραμάτισαν τα διάφορα ιστορικά πρόσωπα στη Ζωή και το Έργο του Λόγου Ιησού, για το οποίο πολλές φορές έχουμε αναφέρει πως παρουσιάστηκε με σύμβολα και αλληγορίες, με παραστάσεις και παραβολές, λόγω της ανωριμότητας των ανθρώπων της εποχής Του, οι οποίοι δεν είχαν την απαραίτητη ευρύτητα στο νου, ώστε να μπορέσουν να κατανοήσουν μια Διδασκαλία πλήρως ανεπτυγμένη, έτσι όπως σήμερα αποκαλύπτεται και παρουσιάζεται. Καθώς η ανθρωπότητα βρίσκεται τώρα σε ανάλογο ύψος εξέλιξης, μπορεί πλέον να γνωρίσει τη βαθύτερη Ουσία της Διδασκαλίας, τους νόμους και τις λειτουργίες που διέπουν το είναι και τη ζωή κάθε ανθρώπου.

Είναι επομένως αναπόφευκτο να παρουσιάζουμε συνεχώς βαθύτερες αποφλοιώσεις σε κάθε θέμα, προκειμένου έτσι η Διδασκαλία να αφομοιώνεται σταδιακά από τους μαθητές, ώστε οι αποκαλύψεις που δίνονται να δημιουργήσουν μια νέα κίνηση ιδεών στο νου των ανθρώπων, η οποία θα διευρύνει τους ορίζοντές του και θα προκαλέσει σεισμούς στα θεμέλια του ισχύοντος κατεστημένου της σκέψης, βάσει του οποίου κινείται και λειτουργεί κάθε ηθική αξία και τα απορρέοντα κοινωνικά συστήματα.

Κι όπως ποτέ στην Ιστορία του Κόσμου καμία νέα Ιδέα δεν έγινε αμέσως αποδεκτή, αντίθετα χρειάστηκε χρόνος και αγώνας για να διασπάσει τους περιορισμούς των κατεστημένων και να εξαπλωθεί δίνοντας τα φώτα της στην ανθρωπότητα, είναι φυσικό η αποκάλυψη της Ουσίας της Διδασκαλίας του Λόγου Ιησού να προκαλέσει την αντίδραση όλων εκείνων που θ’ αρνηθούν τις νέες Ιδέες, στην αδυναμία τους ν’ αποδεχθούν και να χωρέσουν την ολοκληρωμένη έκφραση της Αλήθειας.

Ήδη πολλοί αδελφοί έχουν διατυπώσει τα συμπεράσματά τους για τη Διδασκαλία της Θέωσης, χαρακτηρίζοντας με ποικιλία επιθέτων τους εκφραστές της. Όμως ταυτόχρονα, αυτοί οι αδελφοί χαρακτήρισαν και την ποιότητά τους, την άγνοια και την ακαμψία του νου απ’ τα οποία έλαβαν τα κριτήρια για να εκτοξεύσουν τους όποιους χαρακτηρισμούς μάς απέδωσαν. Είναι αδύνατον για τον άνθρωπο των πάσης φύσεως νοητικών και συναισθηματικών δεσμεύσεων, των συμφερόντων

και της «αυθεντίας», τον κάθε άνθρωπο που νομίζει πως κατέχει την Αλήθεια, να εισαχθεί στη Βασιλεία του Θεού, η Πύλη της οποίας είναι τόσο στενή, ώστε απαιτείται να έχουν πρώτα λειανθεί όλες οι στάσεις του νου οι οποίες, λόγω του περιορισμένου των ιδεών τους, παρουσιάζουν ακαμψία, για να μπορέσει η υπόσταση, αέρινη πλέον, να εισέλθει στη Βασιλεία του Πνεύματος και να διαχυθεί στους Ουρανούς της Όλης Αλήθειας.

Είναι απαραίτητη η ελευθερία του πνεύματος προκειμένου κάποιος να κατανοήσει τη Διδασκαλία της Θέωσης, κι αυτή η ελευθερία δεν μπορεί να επιτευχθεί με κανένα πτυχίο Θεολογίας, ούτε με το εξωτερικό σχήμα, **αλλά με την πλήρη μεταστροφή του νου,** τη Μετάνοια, όπως έχουμε ξαναγράψει, μέσω της οποίας και μόνο μπορεί κάποιος να οδηγηθεί στην άνωθεν γέννηση, στην Αναγέννηση της Ολότητας της Αλήθειας μέσα του, που θα τον καταστήσει εντελώς ελεύθερο πνευματικά, ώστε να μπορεί να κατανοεί και τα επουράνια.

Όμως αυτή η Αλήθεια δεν είναι στατική, δεν περιορίζεται σε μια γενική διατύπωση, ούτε σε μία μόνο φάση εξέλιξης που το ανθρώπινο πνεύμα σημείωσε σε μια χρονική περίοδο, αλλά για να είναι Τέλεια, δηλαδή Άπειρη, σημαίνει πως περιέχει μέσα της κάθε φάση Συνείδησης, παρουσιάζεται με άπειρες εκφράσεις και εκδηλώσεις, και συνεπώς η κατανόησή Της δεν είναι εφικτή όταν γνωρίζουμε ένα μόνο τμήμα Της.

Εκείνοι οι οποίοι διαστρέβλωσαν τις διδασκαλίες με την απομόνωση μερικών σημείων τα οποία ανέπτυξαν όπως ήθελαν, δεν είναι άλλοι από τους εκπροσώπους του δογματισμού και της «αυθεντίας», ζηλωτές του περιορισμού, της απόρριψης και της ανελευθερίας των ιδεών, που κρατούν στα χέρια τους τα κλειδιά της Βασιλείας του Θεού, αλλά οι ιδέες τους είναι τόσο καλοθρεμμένες από την ύλη, που δεν τους επιτρέπουν να περάσουν τη στενωπό της εισόδου στην Αλήθεια. Κι έτσι φράσσουν την πύλη και δεν αφήνουν και τους υπολοίπους να διέλθουν απ’ αυτήν.

Με τι λοιπόν να εξομοιώσω εκείνους που αντιλαμβάνονται την Αλήθεια της Υπερτέλειας Διδασκαλίας της Αγάπης ως στατική και περιορισμένη; Κλείνουν τα μάτια και τα αυτιά τους κι είναι έτοιμοι να χαρακτηρίσουν αιρετικό όποιον εισάγει μια Νέα Ιδέα, μια Ιδέα που έρχεται να επεκτείνει τους ορίζοντες του νου των ανθρώπων και να τους υψώσει στην Ουσία της Αλήθειας, που είναι Άπειρη, Ασύλληπτη και Αχανής, γιατί είναι εκδήλωση του Πανταχού Πατέρα Θεού.

Αλλά ποιος ο λόγος της αντίδρασης; Τι θέλουν οι αδελφοί να διατηρήσουν; Ποια Αλήθεια υπερασπίζονται όταν, δούλοι του ισχύοντος κατεστημένου ιδεών, δεν κάνουν τίποτε για να αλλάξουν τα κακώς κείμενα; Πιστεύετε πως δεν υπάρχουν κακώς κείμενα; Πιστεύετε πως με μία φιλανθρωπία, τον ευτελή αυτό μακαρισμό της υποδούλωσης των ανθρώπων στην ανέχεια, συμβάλλετε στην εξάλειψη του ανθρώπινου πόνου, ή τον διαιωνίζετε, εξασφαλίζοντας έτσι μια σίγουρη παράταση χρόνου στην αθλιότητα;

Κι έρχεστε κατόπιν, αδελφοί εσείς, εκπρόσωποι του Θεού, να ρίξετε το σκοτάδι της δογματισμένης πίστης σας σ’ Εκείνον που παρουσιάζει ιδέες Άπειρες, Εκείνον, που αξιώνει τον Άνθρωπο στη Θεότητα και τον διδάσκει πως έχει δικαίωμα στη Βασιλεία του Θεού, δικαίωμα συνύπαρξης μες στην Άπειρη Πανταχού Παρουσία Του. Με τι λοιπόν να σας εξομοιώσω;

Σεις που γνωρίζετε τη Διδασκαλία και με τα «φώτα» της σκοτεινής και πλήρους κενών «αυθεντίας» σας κρίνετε ως αιρετικό εκείνον που τολμά να αποκαλύψει την Απειρότητα του Θεού και να πει πως περιλαμβάνει και τον Άνθρωπο Θεό εν Θεώ, πείτε μου, τι εννοούσε ο Ιησούς λέγοντας: «Ουδείς αναβέβηκεν εις τον ουρανόν ει μη ο εκ του ουρανού καταβάς, ο υιός του ανθρώπου ο ων εν τω ουρανώ»; (Ιωάν. Γ΄, 13).

Μήπως οι λόγοι του Ιησού δεν είναι σαφείς; Μήπως παρουσιάζουν σημεία σκοτεινά και ακατανόητα και οι αδελφοί ιερείς δεν μπόρεσαν να συλλάβουν την ουσία τους κι έτσι, ωθούμενοι εκ της αγνοίας και της ακαμψίας των αντιλήψεών τους περί των λόγων Του, χαρακτήρισαν τη Διδασκαλία της Δευτέρας Παρουσίας ως αίρεση και τους εκφραστές Της αιρετικούς; Και ερωτώ: Εάν ο Υιός του Ανθρώπου είναι ων, δηλαδή από πάντα, και τώρα και στους αιώνες, εν τω ουρανώ, τότε ο Άνθρωπος πού είναι; Πώς είναι δυνατόν ο καταβάς εξ Ουρανού να αυτοαποκαλείται υιός του Ανθρώπου, εκείνου του οποίου η επίσημη εκκλησία δεν αποδέχεται τη Θεότητα, ενώ αντίθετα χαρακτηρίζει αιρετικούς εκείνους που την διδάσκουν;

Εάν ο Υιός του Ανθρώπου είναι η πάσα Αλήθεια, τότε οι λόγοι του Ιησού φανερώνουν πως Αυτή υπάρχει μέσα στον Άνθρωπο, που ποτέ δεν εξέπεσε από το Ύψος της Θεότητας, αλλά παρέμεινε Θείο εντύπωμα Τελειότητας στο πεδίο που εκδηλώθηκε, παρακαταθήκη στα Πνευματικά Μητρώα, για να αποκαταστήσει στο Πλήρωμα του Χρόνου, σαρκούμενος μέσα σε κάθε άνθρωπο, το εκπεσόν τμήμα του Εαυτού του. Αυτή είναι η πάσα Αλήθεια, και είναι απαραίτητο το Επίσημο Ιερατείο να πραγματοποιήσει τις ανάλογες μετατοπίσεις και ανακατατάξεις για να Την κατανοήσει και απαραίτητα να Την διδάξει, **ώστε να μην επαναλάβει την Ιστορία και δώσει στον Καϊάφα νέο πρόσωπο για να κρίνει και νέα ιμάτια να σκίσει.**

Το πνευματικό σκοτάδι που και τότε ανάγκασε τον Νικόδημο να προσέλθει νύκτα προς τον Ιησού φοβούμενος τους άλλους Φαρισαίους, τείνει και σήμερα να συγκαλύψει με τα πέπλα του την Αλήθεια, προκειμένου να διατηρήσει εν ζωή τα ισχύοντα κατεστημένα σκέψης, φυσικές απόρροιες της έλλειψης νέων ιδεών και της προσκολλήσεως στη γενική διατύπωση της Διδασκαλίας του Λόγου Ιησού. **Στο γράμμα του Νόμου, στο οποίο προσκολλήθηκαν τότε και οι Φαρισαίοι,** προκειμένου να διατηρήσουν τη συνεκτικότητα της φυλής προασπίζοντάς την από τη Ρωμαϊκή κυριαρχία και τη βασιλεία του ειδωλολάτρη Ηρώδη, στο αυτό έχει και σήμερα η Επίσημη Εκκλησία προσκολληθεί, νομίζοντας πως με αυτή τη στάση υπηρετεί τον Θεό.

Αλλά όπως οι Φαρισαίοι, επίσημοι κι αυτοί εκπρόσωποι του Θεού, καίτοι ενημερωμένοι περί της Ελεύσεως του Μεσσία, έχοντας στη διάθεσή τους λεπτομερειακή περιγραφή περί της Παρουσίας Του μέσω των Προφητειών, δεν θέλησαν να θυσιάσουν τα προνόμια που τους προσέφερε η Ρωμαϊκή Κυριαρχία, προκειμένου να μην εξεγείρονται οι Ισραηλίτες, και οχυρώθηκαν πίσω απ' το γράμμα του Νόμου στο οποίο ήταν προσκολλημένοι και χαρακτήρισαν Εκείνον που σήμερα λατρεύουμε, τον ενανθρωπισθέντα Θεό, **ως πλάνο και αιρετικό,** έτσι και τώρα το Επίσημο Ιερατείο επαναπαύεται στους εξωτερικούς τύπους λατρείας και στη λειτουργία ενός τυπικού, απορρίπτοντας κάθε νέα Ιδέα που δεν πηγάζει από τους κόλπους του.

Εάν όμως ο Λόγος Χριστός δεν επέλεξε τους μαθητές Του ούτε από το Ιερατείο της εποχής, ούτε από μοναστήρια και ασκητές, γιατί ήταν περιορισμένοι, πιστεύετε πως στη Δευτέρα Παρουσία θα διοχέτευε τα Θεία Του Ρήματα, **τις νέες αποκαλύψεις του πνεύματός Του,** μέσω του ομοίως περιορισμένου συγχρόνου Ιερατείου, που αρκείται να ασκεί τα τυπικά του καθήκοντα, χωρίς ν' αναπτύσσει δραστηριότητα για ν' αποκαταστήσει τον Άνθρωπο εν Θεώ, εφαρμόζοντας έτσι την εντολή «έσεσθε ουν υμείς τέλειοι»; (Ματθ. Ε΄, 48).

Ο χρόνος, αδέκαστος Κριτής, έκρινε τα έργα των Φαρισαίων, καθόρισε την ποιότητά τους κι έτσι έμειναν στην Ιστορία «Φαρισαίοι», σύμβολα του φανατισμού και του σκοταδισμού του δόγματος. Έμειναν στις σελίδες της Ιστορίας **παράδειγμα προς αποφυγή,** παράδειγμα το οποίο η Επίσημη Εκκλησία πρέπει να καταβάλει κάθε προσπάθεια για να αποφύγει.

Για όλα αυτά, αιτία ο Ηρώδης. Και απορείτε γιατί δεν μπορέσατε, παρ' όλες τις προσπάθειες που καταβάλατε, να συλλάβετε αυτή τη μυστική σύνδεση δύο εκδηλώσεων που επιφανειακά δεν έχουν καμία σχέση. Μα όπως πάντα, τα φαινόμενα απατούν, γιατί τα πραγματικά Κλειδιά βρίσκονται στα χέρια του Λόγου Χριστού, που τώρα ξεκλειδώνει τους μυστικούς συνδυασμούς, αποκαλύπτει την Απειρότητα της Διδασκαλίας Του και αποδεικνύει έτσι απλά τη Δευτέρα Του Παρουσία και αγαθά προκαλεί. «Και ει θέλετε δέξασθαι, Αυτός εστίν Ηλίας ο Μέλλων έρχεσθαι» (Ματθ. ΙΑ΄, 14).

Τότε και σήμερα ο Ηρώδης είναι ο βασικός πυρήνας, η αιτία κάθε καθήλωσης και περιορισμού, κάθε νοητικής και συναισθηματικής δέσμευσης, κάθε ακαμψίας του νου. Είναι η αιτία της «αυθεντίας», γιατί είναι εκείνος που κυριαρχεί στο σώμα και το νου και **εμποδίζει την είσοδο νέων ιδεών. Επιβάλλει την κυριαρχία της σαρκικής Θέλησης (Ρωμαίοι) και υποτάσσει τον λαό (Ουσία) και τις ικανότητες δυνάμεις (μαθητές) στην υπηρεσία του.** Και είναι πλέον φυσική συνέπεια, κάθε σκέψη περί Θεού, κάθε ιδέα και έμπνευση να περιορίζεται, γιατί η κυριαρχία του Ηρώδη και των Ρωμαίων δεν αφήνει χώρο στο νου, ώστε να μπορεί να κινηθεί ελεύθερα και να συλλέξει ιδέες άπειρες, ιδέες Θείες. Παραμένει στα γνωστά και τα λαμβάνει σύμφωνα με το γράμμα ως Ολότητα της Αλήθειας.

Αλλά είναι ν’ απορείτε με τον εαυτό σας πώς, ενώ γνωρίζετε την Ιστορία, δεν μπορέσατε να συνθέσετε τα γεγονότα για **να κατανοήσετε τη λειτουργικότητα των Νόμων** που, λόγω του περιορισμού σας, αναλαμβάνω να σας διδάξω. Κι όλα αυτά γιατί εξακολουθείτε, ενώ λατρεύετε τον Θεό, να πιστεύετε στις ενέργειες των ανθρώπων, να θεωρείτε τα ιστορικά γεγονότα μόνο ως απόρροια των επιλογών τους κι όχι και σαν αποτελέσματα του Θείου Σχεδίου.

Ο Ηρώδης που κυριάρχησε σ’ όλη την τότε Παλαιστίνη με τη βοήθεια των Ρωμαίων, πιστεύετε ότι τυχαία κυριάρχησε; Σ’ όλη την Ιστορία του κόσμου, αιώνες επί αιώνων, δεν ήταν οι ποιότητες των λαών και των ιδεών τους που ύψωναν και γκρέμιζαν τους ηγέτες τους; Κι αν ο Ηρώδης, αυτός ο λάγνος ηδονοσκόπος ηγετίσκος, κυριάρχησε στη χώρα που ο Θεός είχε υποσχεθεί στον εκλεκτό λαό (Ουσία), τότε πού βρήκε αδυναμίες και κενά, στον Θεό ή στους Ισραηλίτες;

Επομένως η εμφάνιση του Ηρώδη δεν είναι παρά το απόσταγμα του περιορισμού και της ανελευθερίας των ιδεών, γιατί δούλος πραγματικά δεν είναι εκείνος που ζει κάτω απ’ το ζυγό του οποιουδήποτε κατακτητή, αλλά εκείνος που συνθλίβεται από τις συμπληγάδες των στενών, κοντόφθαλμων ιδεών που τον καθιστούν δούλο ευτελών και βραχυπρόθεσμων φθαρτών υλικών επιδιώξεων και όλων φυσικά των εκφραστών τους.

Σ’ αυτές τις συνθήκες υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις για την κυριαρχία του Ηρώδη, και η εμφάνισή του είναι η φωνή του «όφι», που εκπροσωπεί το βουλητικό μέρος της Εύας, που όπως ήδη έχουμε αποκαλύψει ήταν ο Ιούδας. Με άλλους λόγους, ο Ηρώδης συμβόλισε το βουλητικό του Ιούδα και η εκδήλωσή του ήταν ανάλογη με αυτή του «όφι». Είναι δηλαδή **η ιθύνουσα βούληση της αισθησιακής Συνείδησης** και η έδρα του βρίσκεται στο πρώτο Κέντρο (Γενετήσιο). Μήπως εσείς βρίσκετε άλλη αιτία της επιδρομής του Ηρώδη εναντίον του Θείου Βρέφους, της σφαγής των δεκατεσσάρων χιλιάδων νηπίων και του αποκεφαλισμού του Βαπτιστή;

Ασύλληπτη η Διδασκαλία του Λόγου Ιησού, είναι αδύνατον να κατανοηθεί, αν δεν μελετηθεί σε σχέση με την Ιστορία του Όλου Ανθρώπου, γιατί συμπεριλαμβάνει το παρελθόν και το μέλλον του μέσα σε κάθε σύμβολο, πρόσωπο, παράσταση ή γεγονός, που περιγράφεται τόσο καλυμμένα, ώστε κάποιοι αδαείς πίστεψαν πως ο Θεός θα επέτρεπε ν’ αλλοιωθούν. Κι όμως, να που αποκαλυπτόμενη ξεδιπλώνει την Απειρότητα και Τελειότητά Της και αποδεικνύει πως δεν λείπει ούτε το ελάχιστο στοιχείο ώστε να υπάρχει κάποιο, έστω και το παραμικρό, κενό. Τέλεια καθ’ όλα, εξακολουθεί να στέκεται στην κορυφή του όρους, αφαιρώντας κάθε δυνατότητα πρόσμειξής Της με οποιαδήποτε ιδέα δεν απορρέει από την Τελειότητά Της.

Εάν λοιπόν το σημερινό Ιερατείο έχει περιοριστεί στους εξωτερικούς τύπους λατρείας, στα τάματα και τις δωρεές, στις χρηματικές αμοιβές για την τέλεση μυστηρίων, στα παζάρια ευτελών, ευτελεστάτων αντικειμένων μέσα κι έξω από τους ναούς και τα μοναστήρια, αυτά είναι

φυσικά αποτελέσματα της κυριαρχίας του Ηρώδη, **του ιθύνοντος εγώ της αισθησιακής Συνείδησης,** και των Ρωμαίων, της σαρκικής θέλησης. Και οι δύο επικρατούν και τώρα, παντού, σ' όλη την Υφήλιο, ενώ η Επίσημη Εκκλησία εξακολουθεί με ήσυχη τη Συνείδηση να συμμετέχει σ' όλη αυτή την ασυδοσία των υλικών συμφερόντων και της αισθησιακής απόλαυσης που επικρατεί σ' όλο τον κόσμο.

Κανείς δεν ενοχλεί το Ιερατείο, γιατί και το Ιερατείο δεν ενοχλεί κανέναν. Όλοι είναι ευχαριστημένοι, γιατί ο καθένας δεν επεμβαίνει στις ασχολίες του άλλου. Μα είναι και οι δύο έτοιμοι να εξεγερθούν εναντίον όποιου τολμήσει να εκφράσει ιδέες ευρύτερες από εκείνες που καθηλώνουν το πνεύμα του Ανθρώπου στο διαχωρισμό της ιδιοκτησίας και την ασέβεια της γραφειοκρατίας, που ασκείται από κάθε υπάλληλο του κρατικού μηχανισμού προς τον πλησίον, στους δουλικούς τύπους λατρείας και τους πολεμικούς εξοπλισμούς, κι όλα αυτά γιατί η Εκκλησία, η οποία εδώ και 20 αιώνες προϋπάρχει κάθε γενεάς, ενδιαφέρθηκε περισσότερο για τη διατήρηση του σχήματός της, παρά για να διδάξει στις γενεές το Νόμο της Αγάπης προς τον πλησίον.

Κι ενώ γνωρίζει πως όπου δεν υπάρχει Αγάπη βασιλεύει η Άρνηση, κάτι που βίωσε τόσο έντονα με τις Σταυροφορίες και την Ιερά Εξέταση στο σκοτεινό παρελθόν του Μεσαίωνα, στο Σχίσμα των Εκκλησιών και στους αφορισμούς, εξακολουθεί να δίνει λαβή στον Ηρώδη για ν' αναπτύσσεται και να κραταιούται στις καρδιές των ανθρώπων, αρνούμενη ουσιαστικά να εισάγει, με την Εξουσία που της δίνει το κατεστημένο, το μάθημα της Αγάπης στην εκπαίδευση, διδάσκοντας στους ανθρώπους από την παιδική τους ηλικία την Αγάπη και τις Εντολές Της, βασική τους υποχρέωση προς τον πλησίον.

Επομένως **ο Ηρώδης είναι εδώ. Σε κάθε νου, σε κάθε καρδιά. Όπου δεν υπάρχει Αγάπη, ο Ηρώδης βασιλεύει κατευθύνοντας με τη βούλησή του τα όποια πάθη και επιθυμίες λιμνάζουν στο νου και την καρδιά εκείνων που δεν διδάχθηκαν ν' αγαπούν.** Εάν το Ιερατείο σήμερα παρουσιάζει εμφανείς τάσεις φαρισαϊσμού, αυτό δεν γίνεται εάν δεν βασιλεύει η ιθύνουσα βούληση της αισθησιακής Συνείδησης και η σαρκική θέληση. Ο Ηρώδης και οι Ρωμαίοι θα 'χουν ήδη καταλάβει το νου και την καρδιά κάθε ρασοφόρου, πριν αυτός αντιδράσει στη Νέα Διδασκαλία, για να πάρει το ρόλο τού κάθε νέου Καϊάφα.

Ποτέ στην Ιστορία του Κόσμου κανένας λαός δεν μπόρεσε ν' αναπτύξει πνευματική δραστηριότητα και ελευθερία ιδεών, βρισκόμενος κάτω από το ζυγό της κατοχής τού εκάστοτε κατακτητή, και συνεπώς ούτε και οι Ισραηλίτες την εποχή της υποδούλωσής τους από τους Ρωμαίους. Όμως θα πρέπει σύμφωνα με τη νέα ευρύτητα νου, την οποία έχετε αναπτύξει, και την ιδέα πως ο Θεός δεν υποβάλλει τον Άνθρωπο σε καμία ταλαιπωρία αν ο τελευταίος δεν παραβεί

το Νόμο και δεχθεί τις συνέπειές του, ν’ αναρωτηθείτε σοβαρά: Η προσκόλληση και ο φανατισμός των Φαρισαίων προήλθε μόνο από τη βασιλεία του Ηρώδη και των Ρωμαίων, ή μήπως η έλλειψη της Αγάπης έφερε την έλλειψη νέων ιδεών και την προσκόλληση στο γράμμα του Νόμου, έλκοντας κατά νόμον την κυριαρχία Ρωμαίων και Ηρώδη;

Όλα έχουν μια αιτία και κάθε φαινόμενο είναι αποτέλεσμα λειτουργικότητας Νόμου. Εάν η Ουσία της Αγάπης καλύφθηκε από το από αιώνες καθιερωμένο τυπικό της Επίσημης Εκκλησίας, του κατ’ εξοχήν, όπως η ίδια διακηρύσσει, αρμόδιου φορέα να μεταφέρει τη Διδασκαλία της Αγάπης στον Άνθρωπο, τότε μήπως η Ιστορία καταλογίσει στο Επίσημο Ιερατείο την ευθύνη των καταστροφών που πλέον απαιτούνται για να παλινορθωθεί ο κόσμος στην Αγάπη;

Κι ενώ γνωρίζουμε τις λειτουργίες των Νόμων, ενώ κανείς δεν μας υποχρεώνει να δεχόμεθα τους μύδρους των διαφόρων περιορισμένων ρασοφόρων, που θεωρούν πως υπερασπίζονται τον Λόγο Θεό, χαρακτηρίζοντάς μας αιρετικούς, εξακολουθούμε να κατανοούμε την άγνοιά τους, να συγχωρούμε το Επίσημο Ιερατείο για την αδιαφορία και την επιθετικότητά του και να προειδοποιούμε για τα επερχόμενα και την Κρίση της Ιστορίας του μέλλοντος κόσμου.

Μην περιμένετε λοιπόν, αδελφοί, τον Ηρώδη να εμφανιστεί σε ένα, δέκα ή πεντακόσια εκατομμύρια σκηνώματα. **Ο Ηρώδης δεν είναι παρά μία ποιότητα, η φωνή του βουλητικού μέρους του αρνητικού τμήματος του Εαυτού, ο αρχαίος «όφις», που εκδηλώνεται και κυριαρχεί όταν δεν υπάρχει Αγάπη.** Κι όπου δεν υπάρχει Αγάπη, πάθη και επιθυμίες αναδύονται, ταπεινοί βαστάζοι, κρατούν στους ώμους τον Ηρώδη, καθισμένο στον υδαρή θρόνο του, και υπηρετούν την ποιότητα που απαρχής των αιώνων συμβολίζει και ορίζει το σημείο της Πτώσης του Ανθρώπου.

Ο Ηρώδης είναι η έκφραση κάθε βούλησης που οδηγεί στην Πτώση, κάθε φωνή του νου που δεν κατευθύνει στην Ταυτενέργεια με τον Θεό Πατέρα, γι’ αυτό θα τον γνωρίζετε πάντα από την άρνηση που προβάλλει στη Θεότητα, μ’ όποια μορφή κι αν αυτή εκδηλώνεται. Ο Ηρώδης είναι η κάθε επιλογή που εκδηλώνεται βασισμένη στην άγνοια, που πάντα θα υπάρχει όσο ο Άνθρωπος δεν αποκαθίσταται ως Υιός, αναγεννώμενος έτσι μέσα στην Πάσα Αλήθεια, που δεν είναι άλλη από τη Θεότητά του.

Όταν η φωνή του Ηρώδη εκδηλώνεται, αυτό σημαίνει πως το Κέντρο της Καρδιάς λειτουργεί αρνητικά. Επομένως, για να φτάσει η φωνή του μέχρις εκεί, καταλαβαίνετε πως όλα τα κατώτερα κέντρα λειτουργούν κι αυτά αρνητικά. Όμως η φωνή είναι φωνή όπως κι αν εκφράζεται. Είναι η Φωνή της Αρνητικής βούλησης που διώκει το Χριστόν παιδίον, όλες δηλαδή τις Θείες Ιδέες που παρουσιάζονται στον Άνθρωπο. Μην απορείτε λοιπόν γι’ αυτό που θα σας πω.

Η φωνή «Ηρώδης» γίνεται Καϊάφας μόλις ντυθεί το σχήμα του επίσημου εκπροσώπου του Θεού, και μετά Πιλάτος μόλις φορέσει την τήβεννο της γήινης εξουσίας, κι έπειτα πάλι γίνεται ληστής και σταυρώνεται για να λάβει το θάνατο που έσπειρε, ενώ ο Άνθρωπος ανασταίνεται για ν' αναγεννηθεί στην Παλιγγενεσία της Ζωής, που είναι η Μόνη Αληθινή Ουσία του.

Είναι φυσικό λοιπόν, εφόσον η Πνευματική Αναγέννηση είναι ο μόνος δρόμος για τη σωτηρία του Ανθρώπου, **ο Θάνατος να είναι η κατάληξη του κάθε Ηρώδη** που φωλιάζει στο νου και την καρδιά των ανθρώπων σαν βούληση Πτώσης και επανάληψης της αρχικής απόσχισης από το Θέλημα του Πατέρα. Ο Άνθρωπος, αδελφοί μου, δεν εξέπεσε ποτέ, απλώς έστρεψε τα μάτια του στη γη και είδε διττά.

Γι' αυτό, αργά ή γρήγορα, όλοι θα επιστρέψουν στον Θεό. Όλοι θα επιστρέψουν στον Πατέρα, γιατί όλοι θ' αναγκαστούν από τα επερχόμενα γεγονότα να στρέψουν τους οφθαλμούς και την καρδιά πάλι στον Θεό, για ν' αγναντέψουν έστω και θολά την Απεραντοσύνη Του.